

Bilag 17.

Leder i

FARMACEUTISK TIDENDE

nr. 8 af 24. februar 1973.

Lægemiddelnavne.

Forslaget til lægemiddelov er for tiden til udtalelse i en række organisationer, og også Dansk Farmaceutforening har givet sin mening til kende. (Forslaget omtales i FT nr. 46, 1972).

Det er klart, at omend der har været repræsentation fra DF i udvalget, er der visse punkter, der kunne trænge til at klarificeres. Disse punkter vil formentlig blive gjort til genstand for en gennemgang.

Et punkt, der har givet anledning til såvel en flertals- som en mindretalsindstilling i udvalget, er nomenklaturforholdene for farmaceutiske specialiteter. Disse forhold er omhandlet af § 19 i forslaget til lovtækt. Flertallets forslag har følgende ordlyd: „En farmaceutisk specialitet skal forhandles eller udleveres under et af sundhedsstyrelsen godkendt navn, som enten kan være et særnavn eller det af sundhedsstyrelsen fastsatte fællesnavn med tilføjelse af registreringsindehaverens firmanavn eller -mærke“. Disse regler svarer så nogenlunde til dem, man

har i dag. Der skal ikke her tages stilling til det principielle i paragraffen, men blot peges på den kendsgerning, at anvendelse af fællesnavne bliver mere og mere ønskeligt. Læger og sygeplejersker anvender i deres uddannelse i stor udstrækning fællesnavne, den stigende udveksling af arbejdskraft mellem landene medfører ofte navneproblemer med de mange særnavne, der findes, og de teorier, der har været fremme om, at antallet af analogpræparater kan tænkes at øges, gør ikke sagen bedre. Det må derfor være hensigtsmæssigt, som det fra lægeside har været foreslået, at slå anvendelsen af fællesnavne fast, f. eks. ved på etiketter *med* farmaceutiske specialiteter, altid at have anført fællesnavnet, også hvis der er anvendt særnavn, og med samme typestørrelse som det anvendte særnavn. Det er så ligesom mere valgfrit, hvilket navn man vil anvende, og såvel bruges som producenteres interesser skulle være tilgodeset.